

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 29 października 2015 r

Sąd Okręgowy w Poznaniu VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący SSR del. do SO Mirosław Major

Protokolant p.o. stażysty A. D.

po rozpoznaniu w dniu 29 października 2015 r. w Poznaniu

odwołania **P. P.**

od decyzji **Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w O. Inspektorat w L.**

z dnia 17 lipca 2014 r., znak: (...)

w sprawie **P. P.**

przeciwko **Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w O.**

o datę przyznania renty socjalnej

zmienia zaskarżoną decyzję i przyznaje P. P. prawo do renty socjalnej od dnia 1 kwietnia 2014 r. na stałe.

UZASADNIENIE

Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w O. decyzją z dnia 17 lipca 2014r., **znak (...)**, na podstawie przepisów ustawy z dnia 27 czerwca 2003r. o rencie socjalnej (Dz. U. z 2013r. poz. 982 ze zm.), podjął P. P. wypłatę renty socjalnej od 3.07.2014r., tj. od powstania całkowitej niezdolności do pracy, ze wskazaniem, że renta socjalna przysługuje na stałe.

Od powyższej decyzji w ustawowym terminie odwołał się wnioskodawca, wskazując, że nie zgadza się z ustaleniem daty powstania całkowitej niezdolności do pracy. P. P. podał, że rentę pobierał do 31.03.2014r., a komisja lekarska ustaliła całkowitą niezdolność od 3.07.2014r. Odwołujący wniósł o przyznanie renty od 1.04.2014r.

Pozwany w odpowiedzi na odwołanie podtrzymał swe stanowisko zawarte w zaskarżonej decyzji i wniósł o oddalenie odwołania.

Sąd Okręgowy ustalił, co następuje:

P. P. urodził się (...)

Na podstawie decyzji (...) Oddział w O. odwołującemu przyznano prawo do renty socjalnej w okresie od dnia 1.01.2012r. do 28.02.2013r. Następnie decyzją z dnia 27.03.2013r. odwołującemu przyznano prawo do renty socjalnej na okres od dnia 1.03.2013r. do 31.03.2014r.

W dniu 13.03.2014r. odwołujący złożył w organie rentowym wniosek o ponowne ustalenie prawa do renty socjalnej.

Zaskarżoną decyzją z dnia 17.07.2014r. (...) Oddział w O. W., na podstawie orzeczenia Komisji Lekarskiej ZUS z dnia 8.07.2014r. stwierdzającego całkowitą niezdolność odwołującego do pracy powstałą od dnia 3.07.2014r., przyznał mu prawo do renty socjalnej od dnia 3.07.2014r. na stałe.

Przedmiotem sporu w niniejszym procesie była prawidłowość oceny stanu zdrowia odwołującego, zatem Sąd powołał biegłych lekarzy sądowych w osobach: E. N. – dermatologa, A. G. – neurologa, L. W. – internisty, M. J. – psychologa, J. P. – kardiologa, których zobowiązał do ustalenia, czy odwołujący jest całkowicie niezdolny do pracy z powodu naruszenia sprawności organizmu, które powstało:

- przed ukończeniem 18 roku życia;
- w trakcie nauki w szkole lub szkole wyższej – przed ukończeniem 25 roku życia,
- w trakcie studiów doktoranckich lub aspirantury naukowej.

W sporządzonej opinii biegli sądowi wskazali, że odwołujący jest całkowicie trwale niezdolny do pracy, całkowita niezdolność do pracy powstała przed 16 rokiem życia, istnieje ona od daty ustania poprzedniego świadczenia. Nie ma potrzeby badania odwołującego przez biegłego innej specjalizacji, niż dotychczas wyznaczeni (opinia k. 17-17v).

W piśmie procesowym z dnia 18.08.2015r. pozwany, powołując się na stanowisko Przewodniczącego Komisji Lekarskiej ZUS, wskazał, że ustalenia biegłych są zasadne i przekonywujące oraz podtrzymał stanowisko zawarte w odpowiedzi na odwołanie i wniósł o jego oddalenie.

Opierając się na łącznej opinii biegłych Sąd stwierdził, że odwołujący jest osobą całkowicie niezdolną do pracy od daty ustania poprzedniego świadczenia, tj. od 1.04.2014r.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie: opinii biegłych sądowych /k. 17-17v/ oraz dokumentów w aktach rentowych odwołującego nr (...) i dokumentacji lekarskiej.

Sąd przyjął, że dokumenty złożone i zgromadzone w sprawie są prawdziwe i wiarygodne, nie ma bowiem żadnych podstaw do ich zakwestionowania z urzędu, a żadna ze stron nie podniosła zarzutu ich nieprawdziwości.

Za przydatną i istotną dla ustalenia okoliczności sprawy Sąd uznał opinię biegłych lekarzy sądowych. Należy podkreślić, że dowód ten podlega ocenie na równi z innymi dowodami zgodnie z zasadą swobodnej oceny wyrażoną w art. 233 § 1 kpc. W związku z tym strony postępowania nie są ograniczone w podważaniu konkluzji ekspertyz sporządzanych przez biegłych. Z uwagi na szczególnie przedmiot, cel i charakter tego środka dowodowego częściowo odmienne są w odniesieniu do niego – w porównaniu z innymi dowodami – kryteria oceny przydatności dla wydawanego w sprawie rozstrzygnięcia. Pewne wskazówki wyraził w tym zakresie Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 7 listopada 2000 roku, stwierdzając, że opinia biegłego podlega ocenie – przy zastosowaniu art. 233 § 1 kpc – na podstawie właściwych dla jej przedmiotu kryteriów zgodności z zasadami logiki i wiedzy powszechnej, poziomu wiedzy biegłego, podstaw teoretycznych opinii, a także sposobu motywowania oraz stopnia stanowczości wyrażonych w niej wniosków. Opinia biegłego nie podlega zatem weryfikacji jak dowód na stwierdzenie faktów na podstawie kryterium prawdy i fałszu. Jej przedmiotem nie jest bowiem w ogóle przedstawianie faktów, lecz ich ocena na podstawie wiedzy fachowej (wiadomości specjalnych - sygn. I CKN 1170/98; OSNC 2001/4, poz. 64). W konsekwencji, w przypadku dowodu z opinii biegłego częściowo ograniczone są, wynikające z art. 233 § 1 kpc, uprawnienia sądu. O ile bowiem sąd może oceniać taką opinię pod względem fachowości, rzetelności, czy logiczności (w tym również pomijać oczywiste pomyłki, czy błędy rachunkowe), nie może jednak nie podzielać merytorycznych poglądów biegłego, czy w ich miejsce wprowadzać własnych stwierdzeń (por. wyrok Sądu Najwyższego z 19 grudnia 1990 roku, I PR 148/90, OSP 1991/11-12, poz. 300).

Wyżej wymieniona opinia biegłych sądowych, w ocenie Sądu, spełnia powyższe wymagania. Nie zostały ujawnione jakiegokolwiek okoliczności podważające jej moc dowodową. Opinia jest jednoznaczna, spójna i logiczna. Nie zawiera

żadnych wewnętrznych sprzeczności, ani luk. Spostrzeżenia poczynione przez biegłych przedstawione zostały w sposób szczegółowy i wyczerpujący. Biegli opracowujący opinie zapoznali się z dokumentacją leczenia odwołującego, co zostało ujęte w wywiadzie. Czynności te z całą pewnością umożliwiły miarodajne i rzetelne ustalenie faktycznego stanu zdrowia odwołującego. Powyższe okoliczności uzasadniają przekonanie, że wniosek opinii biegłych, zgodnie z którym odwołujący jest całkowicie niezdolny od ustania poprzedniego świadczenia, został w sposób dostatecznie czytelny, jasny i przekonujący umotywowany. Argumentacja na poparcie tej konkluzji przytoczona została w sposób przystępny i jasny, poddawała się tym samym weryfikacji w oparciu o pozostały zgromadzony w sprawie materiał dowodowy.

Nie budzi również żadnych wątpliwości, że ww. ekspertyza opracowana została przez osoby kompetentne do dokonania oceny stanu zdrowia odwołującego i stwierdzenia jego zdolności do pracy oraz dysponującymi w tym zakresie fachową wiedzą i doświadczeniem. Biegli zostali wpisani również na listę biegłych sądowych prowadzoną przez Prezesa Sądu Okręgowego w Poznaniu.

Z uwagi na powyższe, wydając rozstrzygnięcie w niniejszej sprawie, Sąd oparł się przede wszystkim na opinii sporządzonej przez biegłych sądowych. Sąd w pełni podzielił poglądy i oceny tych biegłych. Nie zaistniała więc potrzeba powtarzania lub uzupełniania postępowania dowodowego, w tym również dopuszczenia dowodu z opinii biegłych sądowych innych specjalności, tym bardziej, że odwołujący nie wnosił o przeprowadzenie dowodu z opinii biegłych innej specjalności, a biegli także nie wskazali, by zachodziła konieczność wydania jeszcze opinii przez innych biegłych.

Również sam odwołujący oraz pozwany organ rentowy nie znaleźli argumentów, by podważyć trafność opinii biegłych sądowych. Dlatego też Sąd oparł swoje rozstrzygnięcie na wnioskach płynących z analizowanej opinii.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Odwołanie zasługiwało na uwzględnienie.

Przedmiotem sporu jest data przyznania P. P. prawa do renty socjalnej.

Zgodnie z art. 4 ustawy z dnia 27 czerwca 2003 r. o rencie socjalnej (t. j. Dz. U. z 2013r. poz. 982 ze zm.), renta socjalna przysługuje osobie pełnoletniej **całkowicie** niezdolnej do pracy z powodu naruszenia sprawności organizmu, które powstało:

- 1) przed ukończeniem 18. roku życia;
- 2) w trakcie nauki w szkole lub w szkole wyższej - przed ukończeniem 25. roku życia;
- 3) w trakcie studiów doktoranckich lub aspirantury naukowej.

W myśl art. 15 w/w ustawy, w sprawach nieuregulowanych w ustawie stosuje się odpowiednio m.in. art. 12-14 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych.

Stosownie do art. 61 ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (t.j. Dz. U. z 2015r. poz. 748) prawo do renty, które ustało z powodu ustąpienia niezdolności do pracy, podlega przywróceniu, jeżeli w ciągu 18 miesięcy od ustania prawa do renty ubezpieczony ponownie stał się niezdolny do pracy.

Zgodnie natomiast z art. 12 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych niezdolną do pracy jest osoba, która całkowicie lub częściowo utraciła zdolność do pracy zarobkowej z powodu naruszenia sprawności organizmu i nie rokuje odzyskania zdolności do pracy po przekwalifikowaniu. **Całkowicie niezdolną do pracy jest osoba, która utraciła zdolność do wykonywania jakiejkolwiek pracy.**

W zakresie oceny zdolności odwołującego do pracy, a w szczególności co do daty powstania całkowitej niezdolności do pracy, Sąd oparł swe rozstrzygnięcie w głównej mierze na opinii biegłych. W tym bowiem zakresie konieczna była wiedza specjalna w rozumieniu art. 278 § 1 kpc.

Sąd podzielił stanowisko biegłych wyrażone w wydanej opinii, ponieważ jest ono wnikliwe i szczegółowe. Opinia ta została wydana przez fachowców posiadających wiedzę specjalistyczną. Biegli zgodnie z poleceniem Sądu przeanalizowali dokumentację medyczną odwołującego. P. P. dwukrotnie nie stawiał się na wyznaczone terminy badań lekarskich, co spowodowało wydanie opinii na podstawie dokumentacji medycznej zgromadzonej w aktach sprawy. Brak było zasadnych przesłanek do dyskwalifikowania konkluzji zawartych w opinii biegłych, a co za tym idzie zasadności i zgodności opinii z rzeczywistym stanem rzeczy. Analiza dokumentacji medycznej nie była powierzchowna, dlatego też Sąd uznał opinię za przekonującą, obiektywną, logiczną, wewnętrznym spójną i zgodną z doświadczeniem życiowym.

Sąd dzieląc treść cytowanej opinii uczynił ją podstawą swoich ustaleń. Konkluzjom biegłych pozwany nie przeciwstawił rzeczowych argumentów medycznych mogących podważyć ich wiarygodność. Po zapoznaniu się przez pozwanego z opinią biegłych nie wniósł on zastrzeżeń wobec tych opinii, ani nie składał dalszych wniosków dowodowych, podtrzymując zarazem dotychczasowe stanowisko w sprawie.

Opierając się na ustaleniach zawartych w opinii biegłych Sąd stwierdził, że odwołujący jest całkowicie trwale niezdolny do pracy, a niezdolność ta powstała przed 16 rokiem życia. Całkowita niezdolność do pracy istnieje od daty ustania poprzedniego świadczenia.

W sytuacji braku merytorycznie doniosłych zarzutów Sąd nie znalazł podstaw do kontynuowania postępowania dowodowego. Zgodnie z utrwalonym w orzecznictwie stanowiskiem, sąd ma obowiązek dopuszczenia dowodu z dalszych biegłych gdy zachodzi taka potrzeba.

Samo niezadowolenie pozwanego z treści opinii biegłych, gdy nie podnosi on zarzutów, które mogłyby podważyć ich miarodajność, nie powoduje konieczności powoływania kolejnych biegłych (orzeczenie Sądu Najwyższego z 15.02.1974 r., sygn. akt II CR 817/73 – nie publikowane oraz z 18.02.1974 r., sygn. akt II CR 5/74, Biuletyn Sądu Najwyższego 1974/4/64, wyrok Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z dnia 7 czerwca 2006r., sygn. I ACa 1407/05, LEX nr 278415). Takie samo stanowisko zajął Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 4 sierpnia 1999r., sygn. I PKN 20/99, OSNP 2000/22/807, w którym orzekł, że potrzeba powołania innego biegłego powinna wynikać z okoliczności sprawy, a nie z samego niezadowolenia strony z dotychczas złożonej opinii.

W tym stanie rzeczy z przyczyn wskazanych i opisanych wyżej Sąd stanął na stanowisku, że odwołujący wykazał w postępowaniu przed Sądem, iż jest całkowicie niezdolny do pracy od daty ustania poprzedniego świadczenia, tj. od 1 kwietnia 2014r.

Mając powyższe na uwadze, Sąd – na podstawie art. 477¹⁴ § 2 kpc i powołanych przepisów prawa materialnego – zmienił zaskarżoną decyzję i przyznał odwołującemu prawo do renty socjalnej od dnia 1 kwietnia 2014 r. na stałe.

/-/ M. M.